

PRINCEZNA *a* HRÁČ

ILSA MADDEN-MILLS

Princezna a hráč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilsa Madden-Mills

Princezna a hráč – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRINCEZNA *a* HRÁČ

PRAHA 2023

Přeložila: **IVANA DRESIA**

Ilsa Madden-Mills: Princezna a hráč

Vydání první

Copyright © 2022 by Ilsa Madden-Mills

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Agency s. r. o.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., 5. května 1746/22, Praha 4,
v roce 2023 jako svou 2613. publikaci

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Přeloženo z anglického originálu *Princess and the Player* vydaného
nakladatelstvím Montlake, Seattle v roce 2022

Český překlad © 2023 Ivana Dresia

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Cover design by Letitia Hasser

Cover images: © Friends Stock, © Elina Leonova / Shutterstock;

YUBO, Tetra Images—David Engelhardt / Getty Images

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

Cena uvedena výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2114-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2115-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2116-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2185-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BARONET

Praha 2023

ILSA MADDEN-MILLS

PRINCEZNA
a
HRÁČ

*Věnováno tomu pohlednému hráči,
kterého jsem si před třiadvaceti lety
vzala...*

1. kapitola

TUCK

„Na Tucka, nejstaršího wide receivera v NFL! Všechno nejlepší k narozeninám, staříku!“ Jasper pozvedne sklenku šampaňského Dom Pérignon.

„Stejně jsem vám dnes v posilovně nakopal zadek, rozehrávači,“ ušklíbnu se, když si s ním a s Deaconem přituknu. „Vy štěňata tajně sníte o tom, že budete jako já, až vám bude pětatřicet.“

„To je fakt. Na hřišti jsi legenda,“ uznává Jasper. „Ve skutečnosti seš tak starej, že se klidně vsadím, že máš ještě průkazku do videopůjčovny.“

„Ježíši, to je blbost,“ odseknu. „Vyrostl jsem na HBO.“ Deacon, náš zadák, nám doleje sklenice, zatímco naše limuzína plynule projíždí manhattanským provozem. Uchechtne se. „Nebudu vtipkovat o tvým věku, protože je mi tě upřímně líto, ale zkus to brát takhle: jsi o rok blíž tomu, abys zase mohl nosit plínky. A radši bys je měl nosit, až se budeš dívat, jak my budeme hrát.“

Jasper se zachechtá a já obrátím oči v sloup. Těmhle mladým pošukům je sedmadvacet a považují mě za starého, což je ve fotbalovém světě tak trochu pravda.

Většina wide receiverů je na vrcholu zhruba ve svých pětadvaceti letech, poté jejich výkonnost každý rok klesá o padesát procent. Mně se nějak podařilo vydržet čtrnáct sezon. Mám za sebou dvě zlomeniny kotníku, zlomené zápěstí, čtyřikrát vykloubená ramena a zranění třísel, ale pořád se vracím a pořád hraju srdcem.

Začnou si něco šeptat a já je sleduju pohledem a přemýšlím, co mají dnes večer za lubem.

Asi před hodinou mě překvapili, když se objevili u mě doma v černých maskách a elegantních oblecích. Taky mi dali masku – až na to, že ta moje měla na sobě asi tak tunu peřiček. Soudě podle jejich nadšení se divím, že netrvali na tom, abych si vzal i šerpu a korunu.

Povzdechnu si. Moje narozeniny jsou obvykle celkem nudná záležitost, buďto se povaluju doma s dívkou, se kterou právě randím, nebo jdu do sportovního baru Baller. Vypiju pár piv a sním kousek čokoládového dortu. Taková je tradice.

Podívám se dolů na lesklé jizvy na svých prstech a kloubech, které čas vybělil. Moje narozeniny jsou také dnem, kdy před deseti lety zemřel můj otec. Tihle dva o tom nevědí. Proč by to taky měli vědět? Své osobní záležitosti si nechávám pro sebe.

Ale to je fuk. Fajn, bez ohledu na to, jaké temné myšlenky se mi teď honí hlavou, se zřejmě nevyhnu párty s překvapením. Není pro mě problém nasadit úsměv. Dělá to tak už od dětství.

„Seš v pohodě, Tucku?“ zeptá se Jasper, když limuzína zajede ke krajnici a zastaví.

„Jasně,“ říkám, zatímco vystupujeme z auta. „Tak co je to za velký překvapení? Kam to jdeme?“

„No, není to nic zvláštního,“ zamumlá Jasper. Vymění si s Deaconem potměšilý pohled a oba se zachichotají jako malí spratci.

Uh-uh.

Jedno pírkó z masky se mi přilepí na ústa a já ho znechuceně odfrknu.

Jasně, umím se bavit. Někdo by mě dokonce mohl nazvat pařmenem. Ale tohle je prostě divný...

Jasper mě obejme kolem ramen. Zřejmě je organizátorem toho všeho. Jeho oblek je očividně šitý na míru, světlé vlasy má stočené do drdolu. Oči se mu lesknou. „Věř mi, bude se ti to líbit. Víc ti nemůžu prozradit, protože si chci vychutnat ten výraz ve tvém obličejí, až tam dorazíme. Vyrazí ti to dech.“

Rozhlédnu se po temné uličce, do níž jsme zabočili. Nejsou tu žádné obchody, světla ani lidé. Podél zdi se plíží krysa. „Jestli na mě zpoza té popelnice vyskočí klaun, zabiju vás,“ zavrčím. „Nesnáším pranky.“

„Už potřetí ti říkám, že dneska žádní klauni nebudou!“ Jasper rozhodí rukama. „To bych ti přece neudělal, Tucku!“

„Všichni klauni by měli být zavražděni,“ dodám. „Chcete vědět, kdo vymyslel klauny? Musel to být nějaký psychopat.“

Vyprsknou smíchy, nejspíš si vzpomenu na svůj poslední kanadský žertík, kdy mi v šatně strčili do sprchy gumovou pannu v podobě klauna – s prsama a vaginou. Musel jsem s tou příšerou chvíli zápasit, než se mi ji podařilo vyhodit ven.

Nejspíš jsem si to zasloužil. Měsíc předtím jsem dal jejich telefonní čísla na erotickou seznamku s tím, že jsem nadržená sexy žena, která hledá muže na anální sex. Jejich mobily vyzváněly nepřetržitě několik dní.

Jasper se ušklíbne. „Tam, kam jdeme, nejsou žádné srandičky. Jen krásný ženy...“

Zastavím se. „Jestli mě chcete vzít do striptýzového klubu, tak na rovinu říkám, že tam už nikdy nepáchnu.“

Pamatujete si na tu zrzku? Tu, co mě pak pronásledovala...“

„Jo. Byla fakt divná. Jakže se to jmenovala?“ zeptá se Deacon.

„Lollipop. Lízátko,“ zasténám. „Ještě pořád se nedokážu podívat na žádnou zrzku, aniž bych sebou cuknul.“

Byl jsem na jedné rozlučce se svobodou, kde ta holka dělala striptérku. Zastrčil jsem jí stovku do podprsenky. Ani jsem nechtěl tanec na klíně, ale ona mnou byla jako posedlá. Začala mi posílat úchylný dopisy a objevovala se ve městech, kam jsem jezdil na zápa-sy. Jednou mi rozbila okénko u porsche. Poslední kapkou bylo, když mě konfrontovala před mým domem. Musel jsem zavolat policii. Zatkli ji a poslali do vězení. Stalo se to před několika lety, ale dodnes z toho mám trauma.

„Tak jsme tady,“ oznámí Jasper, když se zastavíme u kovových dveří desetipatrové hnědé budovy. Zatemňovací rolety zcela zakrývají okna, a jestli je uvnitř nějaký soukromý klub, jsou dokonale zvukotěsná, protože vůbec nic neslyšíme.

Jasper zaklepe a ve dveřích se otevře špehýrka. Zašeptá heslo, načež se dveře otevřou a my vcházíme dovnitř. Kráčíme po červeném koberci do dvoupatrového foyer, slabě osvětleného svícny ve viktoriánském stylu. Stěny interiéru pokrývají zdobně zarámované portréty, výjevy nóbl lidí z dávných dob.

Muž, který nám otevřel, si nás prohlíží přimhouřenýma očima. Je vysoký a dobře stavěný, má kaštanové vlasy a je oblečený do černého smokingu. „Členskou kartu, prosím,“ vyzve nás s povýšeným britským přízvukem.

Jasper vytáhne peněženku a mávne mu před očima kartou, pak ukáže hlavou na mě a na Deacona.

„Přivedl jsem si s sebou dva hosty, což je pravidlo, které rada minulý měsíc schválila.“

Muž se ukloní. „Ano, samozřejmě. Pánové, vítajte v Decadence, v tom nejprestižnějším klubu v New Yorku. Vidím, že máte masky – to je skvělé. Já jsem Brogan, váš dnešní průvodce. Přejeme vám nezapomenutelnou rozkoš a slast v naší herně. Dnešní tematický večer je zaměřený na pohádky. Můžeme začít, pánové. Následujte mě, prosím.“

Moment...

Rozkoš a slast? Herna?

Co to...

Do hajzlu!

Povytáhnou obočí. „Swingers?! To jako vážně?“

„Už je to tak, bejby!“ rozvlní Jasper boky. „Dnes večer nás čeká pořádně žhavá zábava.“

Potřesu hlavou. „Kámo, je tohle místo vůbec legální?“

„Stoprocentně. Starosta je můj patron,“ ujišťuje mě, zatímco mě za sebou táhne chodbou. „Je tady enormně vysoké členské poplatky, pětasedmdesát tisíc ročně, plus důkladná prověrka. Prověřují tvoji minulost, kredibilitu a různé jiné věci. Máme masky, aby nikdo nepoznal, kdo jsme. Tady nejsou žádný Lízátka, takže se nemusíš ničeho bát.“

„Podařilo se mi na ni přestat myslet, takže díky, že jsi mi ji zase připomněl.“

Ušklíbne se. „Můžeš být třeba mechanik, účetní nebo cokoli, co budeš chtít. Tohle je na tom právě úžasný. Můžeš předstírat, že jsi někdo jiný.“

„Aha.“

„Já se obvykle vydávám za osobního trenéra. Kvůli svému vypracovanému tělu, rozumíš. Každopádně, dneska večer je všechno na mě – pití i vstup. Nemáš

zač.“ Udělá podobnou úklonu jako Brogan předtím u dveří.

„Na kolik tě naše vstupný přišlo?“ zeptám se.

„Pro zvláštní hosty pět táců na osobu, takže deset.“

„A kurva.“ Jistě, vyděláváme miliony ročně, ale za narozeninovou oslavu je to pořádnej balík.

„To je fuk. Je to můj dárek pro tebe. Už jsem tady byl několikrát a...“ Políbí si konečky prstů. „Pokaždý je to úžasný. A ty si to zasloužíš, pro tebe jen to nejlepší, brácho.“

Zasténám. „Chováš se jako hysterka. Pochop, že já jsem tady ten zlej.“

Uchechtne se. „Proto spolu tak dobře vycházíme. Jin a jang. Hrášek a mrkvička.“

„Já už se nemůžu dočkat,“ prohlásí Deacon a zamne si ruce. „Nebud' měkkota, Tucku.“

Ti dva mě sem přivedli a očividně už mají pěnu u huby, Jasper za to utratil spoustu peněz. Zhluboka se nadechnu. Koneckonců, proč ne? Když si dám několik drinků, možná dokážu zapomenout na demony ve své hlavě.

Nasadím svůj falešný úsměv a rozpřáhnu ruce. „A co můj narozeninový dort?“

„Tamhle vzadu je bufet s obrovským výběrem jídla...“ ujistí mě Jasper a pak se odmlčí, když se v hale objeví smyslná žena v průhledném kostýmu mořské panny. Přiblíží se k nám, zašeptá chraplavé „Ahoj“ a pak zmizí.

„Kdo potřebuje dort, když je tu sexy Ariel?“ zasní se Deacon. „Viděli jste její kozy?“

Nešlo je přehlédnout – byly dokonalý – ale stejně mám chuť na dort. Čtyřicet hodin sedm dní v týdnu jím zdravě, ale dnes jsem se těšil na dort. Počkat. Místo na prsa myslím na sladkosti. Ježíši. Už jsem fakt starej.

Vstoupíme do Broganovy kanceláře. Poté, co mu odevzdáme mobily a podepíšeme spoustu formulářů, dostáváme informace o různých částech klubu – některé jsou určeny jen pro běžná setkávání, zatímco jiné jsou „hrací zónou“. Brogan nás informuje, že ve vyšších patrech jsou pokoje zajišťující soukromí. V každé místnosti je postel, kondomy, lubrikant, sexuální hračky a dezinfekční prostředek na ruce.

Chceš být pirát? Kovboj? Motorkář? Upír? Tady je možné úplně všechno.

Jasper se ke mně nakloní a zašeptá: „Mohl jsem ti dát lahev skvělého bourbonu, ale chtěl jsem, aby tvůj dárek byl jedinečnej. Mám tě rád, chlape. Vážně.“ Popotáhne a začne se ovívat rukama jako omdlévající slečinka. „Líbí se ti tady? Prosím, ať se ti tady líbí.“

Jistěže nejsem nijak prudérní a fandím lidem, kteří zkoumají svou sexualitu. Každému, co jeho jest – já rozhodně nikoho nesoudím. Sám jsem v tomhle směru trochu experimentoval – pár trojek, možná i čtyřek (vážně už si nevzpomínám) – ale to bylo v počátcích mé kariéry v NFL. Dnes už dávám přednost jenom jedné partnerce.

Stál jsem dnes večer o něco takového? Rozhodně ne. Tohle není v mém stylu.

„Přestaň mě mučit,“ zapřísahá mě, když neodpovím. „Řekni mi, že se ti tady líbí. No tak. Prosím, prosím, *prosím*.“

„Bože, přestaň s tím fňukáním. Fajn, líbí se mi tady. Je to tady úžasný. Mám tvrdýho ptáka a myslím, že mi brzo vybuchne mozek. Navíc jsem vždycky chtěl masku s peřím.“

„Slyším v tvém hlase sarkasmus, ale rozhodl jsem se, že ho budu ignorovat. Jsem divnej, když jsem si koupil tavnou pistoli a nalepil tam další peří? Chtěl

jsem tu tvoji škrabošku pořádně vytunit, tak nad ní neohrnuj nos, jasný? Je to na počest našeho přátelství.“

Odfrknu si a musím se začít smát. „Vážně bys měl přestat kupovat ty sračky na internetu.“

„Nikdy. Asi jsem ti měl říct o tom, že jsem členem, ale je to něco jako *Klub rváčů*.“

„Jasně.“

„*Nikdy* jsme tady nebyli. *Nikdy* jsme nezabloudili do téhle ulice. Starosta *není* členem. Brogana jsi nikdy *neviděl*. Hmm, přemýšlím, jestli bych dokázal předstírat britskej přízvuk.“ Odkáže si. „Ahoj, kamaráde, jak se sakra máš? Počkat, zkusím to znovu – tohle se moc nepovedlo.“ Znovu si odkáže. „Nazdárek, panáčku. Nedal by sis šálek čaje?“

Křením se a snažím se mu naznačit, aby byl zticha, že by nás Brogan mohl slyšet. Ten nás však až dosud ignoroval.

Nyní ovšem přistoupí k nám. „Než se někoho dotknete, požádejte o svolení. A než se připojíte k orgiím, taky požádejte o svolení. Stačí pouhé poklepání na rameno,“ vysvětluje Brogan pochmurným tónem.

Zakoulím očima. Ne, díky. Zůstanu tady, ale nebudu se nikoho dotýkat.

Brogan nám rozdává cedulky se jmény. Jasper je Osobní trenér, Deacon je Princ a já jsem Hráč. Brogan se nás ptá, jestli bychom nechtěli jít do šatny, svléknout se a uvázat si kolem pasu ručník.

Upřímně se zhrozím. „Tak moment. Dávám zpátečku. Nebudu tady běhat bez kalhot, s vystrčeným pérem.“

„Já taky ne,“ zamumlá Deacon a položí si ruku na rozkrok.

Jasper si odfrkne. „Srabi. Mně by to nevadilo. Ale pro mě za mě, můžeme si nechat obleky. Vypadáme v nich skvěle – nemám pravdu?“

Myslím, že má. Já v šedém, Deacon v černém a Jasper v námořnicky modrém. Bude těžké vydávat se za mechanika v obleku za pět tisíc dolarů, ale to je fuk. Všechno nejlepší k mým zatraceným narozeninám. „Doufám, že tady aspoň budou mít ten dort,“ vzpomenu si znovu.

Když Brogan prohlásí, že jsme připraveni, projdeme dvojitými dveřmi do druhého patra a zastavíme se na balkoně s výhledem na prostor s barem v přízemí. Místnost je zjevně považována za společenskou zónu – není tam povolen žádný plnohodnotný sex, jen mazlení. Vlastně to vypadá jako v normálním nočním klubu: lidé tančí, na jedné ze stěn běží hanbatý pohádkový film. Není to tady nijak oplzlé ani příliš realistické, jak jsem se obával; atmosféra je oslnivá, ze stropu visí obrovské lustry a uprostřed místnosti je oválný bazén. Podél stěn jsou rozmístěny dlouhé černé pohovky, na nichž se páry líbají a osahávají, zatímco ostatní postávají kolem a dívají se na ně. Nic, co by člověk neviděl v běžném klubu.

Podle značek scházíme po dalším schodišti do sníženého patra. Několik mužů je oblečených jako my, ale většina klientely se odvázála: muži mají na sobě bílá saka se zlatými střapci a klopami; ženy mají kostýmy princezen – některé skrovné, jiné dlouhé až na zem s nabíranými sukněmi. Pak je tam taky pár mužů jenom v ručnicích, kterým v duchu vzdávám hold za odvahu.

„Panebože, je tady i Sněhurka,“ šeptá nám Deacon, když se z jednoho z gaučů zvedne tmavovlasá dívka. Má na sobě žlutou minisukni, sexy bílé punčochy s krajkou na stehnech, červené střevíčky na jehlových podpatcích a čelenku ve vlasech. Upraví si masku na obličejí a pak zamíří rovnou k Deaconovi a zeptá se ho, jestli si nechce zatančit.

„Uh...“ vyhrkne. „Jsem tady na narozeninové oslavě. Bože, ty jsi tak nádherná...“

„Jen běž, s námi si nedělej starosti,“ vybědnu ho a postrčím jejím směrem. Deacon je trochu stydlivý a občas potřebuje popostrčit.

„Proč se nezeptala mě?“ zamračí se Jasper, když ti dva zmizí na tanečním parketu.

„Ale no tak, fešáku. Je tu pro tebe spousta jiných žen. Pojď si dát něco na pití.“ Zamíříme k baru.

Vtom do mě vrazí nějaká žena, její hrudník se oře o mou paži. Musela hodně pospíchat, náraz ji odmrští. Zachytím ji, aby nespadla, a přitáhnu si ji k hrudi. „Jste v pořádku, slečno?“

Zvedne hlavu, těžce přitom dýchá. Horní část tváře a většinu čela jí zakrývá třpytivě bílá maska. Když se naše oči spojí, nemůžu se vynadívat na nápadnou, akvamarínovou barvu jejích duhovek, obkreslených temnějším obrysem černé.

Je drobná, s vlasy sepnutými do rozčuchaného drdolu, a má na sobě bílé šaty dlouhé až na zem. Na hlavě má diadém se závojem. „Moc krásný kostým, Princezno nevěsto,“ říkám jí, když si přečtu její jmenovku.

Trhne sebou. „To není kostým a já s tebou nechci mít sex! Úchyle! Nech mě na pokoji!“

Pustím její paži a ona se rozběhne pryč a kličkuje mezi hosty, v náručí svírá lahev tequily.

„Promiňte! Jen jsem vám chtěl pomoci!“ volám za ní a utírám ze sebe alkohol, kterým mě políla. „A nechtěl jsem s vámi mít sex!“

Několik lidí kolem nás, kteří incident viděli, se zasměje. Dívka mávne rukou, potácí se kolem lidí na parketu a pak zmizí v davu. Taková *drzost*. Mě všechny ženy zbožňují.

Jasper se uchechtne. „Tak tuhle jsi teda moc neokouz-

lil. Možná jsi v pětatřiceti přišel o svoji neolovatelnost. Sakra, vždyť už ti je skoro čtyřicet!“ V jeho očích se objeví upřímné zděšení.

„Až za pět let, ty kreténe.“

Najednou se mu rozzáří oči, jako by ho něco napadlo. „Pamatuješ, jak jste se s Ronanem vždycky sázeli?“

„Hmm.“ Ronan je náš bývalý quarterback ještě z období před Jasperem – a můj nejlepší kamarád. Před pár lety musel kvůli zranění ukončit profesionální kariéru a poté se přestěhoval do Texasu. Pak se tam oženil a rozhodl se zůstat a mně se po něm strašně stýská. Když jsme byli mladší, pravidelně jsme se v baru sázeli, kdo dokáže sbalit víc holek. V devadesáti devíti procentech případů jsem vyhrál já – umím být okouzující, když chci. A nejspíš jsem se s tím někdy musel pochlubit Jasperovi, popravdě už si na to ani nevzpomínám.

Zvedne obočí. „Měli bychom v té tradici pokračovat. Vsadím se s tebou, že Princeznu nevěstu nesbalíš. Jestli to nedokážeš ty, zkusím to já. Miluju brunetky.“

„Tak hodně štěstí. Je drzá a moc malá.“

„Tuck Avery randí jenom s vysokýma holkama,“ prohlásí posměšně a pak hodí na barový pult dolarovou bankovku. „Tohle bude tvoje, jestli to dokážeš.“

„Jeden dolar? Působivý.“

Věnuje mi samolibý pohled. „Nejde o peníze. Jde o tvou soutěživost. Ty přece miluješ výzvy, kámo.“

„Ne. Nemám zájem.“ Prohrábnu si rukama vlnité zlatohnědé vlasy. Jsou teď delší než obvykle, spadají mi až po ramena. Od té doby, co se musím věnovat intenzivnímu tréninku, jsem se nestihl nechat ostříhat. Teď začala sezona a tohle je to poslední, co mi připadá důležitý.

Jasper mi podává jednu ze svých náhradních gumiček a já si stáhnou vlasy do drdolu. Na baru se prodá-

vají obyčejné černé kšiltovky, za jednu zaplatím a nasadím si ji kšiltem dozadu. Zkontroluju svůj vzhled v zrcadle za barem. Přejedu dlaní po plnovousu na tváři, který jsem si v poslední době nechal narůst. Vypadám jako mechanik?

„Já na tobě vidím, že se se mnou *chceš* vsadit. Jenom si to musíš přiznat.“ Jasper mě vytrhne ze zamyšlení, protože udeří pěstí do barového pultu. „Tak do toho, kámo!“

„Přestaň se chovat jako blb.“

„Aha, takže ty se bojíš, že na to nemáš! Napřed sis nechtěl vzít ručník a teď utíkáš před další výzvou. Stal se z tebe starej dědek! Mým heslem je – žij každý den, jako by byl tvůj poslední. Protože zítra člověk může umřít, nemám pravdu?“

„Možná.“ Předstírám zájem o lidi v bazénu.

„Carpe diem, Tucku! Užívej dne – a princezny!“

„Do hajzlu, proč se pořád musíš chovat jako kokot? Tak fajn, jdu do toho,“ ucedím a zakoulím očima. Koneckonců, proč ne? Co jinýho se tady dá dělat?

Zapumpuje pěstí. „Jó! Můj kámoš se pokusí dostat až do koncový zóny! Tomu říkám pravej hráč v akci!“

Lidi se po nás otáčejí a já se uchechtnu. „Chováš se jako děcko.“

Pozvedne sklenici. „Tak na Princeznu nevěstu a na fotbal!“ Přitukneme si šampaňským Dom Pérignon.

Deacon se vrací, aby si s námi dal panáka, načež odchází do BDSM podsvětí se svojí Sněhurkou. Několik žen se u nás zastaví a klábosí s námi a já předstírám zájem, zatímco pátrám pohledem po Princezně nevěstě.

O několik minut později ji zahlédnu, jak opouští taneční parket s rozpuštěnými vlasy. Stroboskopické lampy osvětlují její obličej se škraboškou. Těžko říct,

jestli je pod ní přitažlivá, ale v tlumeném světle vidím krémově bledou pleť a našpulené růžové rty.

Při pohledu na ni se mě zmocní vzrušení. Probudila se ve mně soutěživost. Navíc mě nazvala úchylem, a to by jí nemělo jen tak projít. Dnes večer ji přiměju ke kapitulaci. Sice ještě nevím jak, ale budu se řídit intuicí.

Všimnu si, že ji pronásleduje nějaký vysoký muž s ručníkem kolem pasu. Snažím se ho ignorovat a soustředím se jenom na ni. Zřejmě už toho docela dost vypila, protože se trochu potácí. Naše oči se na chvíli setkají. Ona ihned odvrací zrak, nicméně se posadí na stoličku vedle mě. A pak se rozpláče.

No, tak to je nečekané – ale tím spíš by to možná mohlo fungovat.

Moje máma vždycky říkala, že dokážu zahnat i déšť. Byl jsem jejím sluníčkem, a i když moje dětství bylo příšerné, snažil jsem se neustále usmívat. Skrýval jsem svůj vlastní strach, aby její modré oči mohly zářit.

A dokud se nikomu nepodaří nahlédnout do těch zákoutí mé duše, která se ukrývají ve stínu, bude všechno v pořádku.

Ušklíbnu se na Jaspera.

Mám to v kapse, říkají moje oči.

2. kapitola

TUCK

Chlápek s ručníkem se posadí z druhé strany. Jeho hrudník je pokrytý tmavými kudrnatými chlupy. Na ručníku má připevněnou jmenovku – Princ Rolex. Zaznamenám, že má lesklé hnědé spodky.

„Musím říct, že si vybíráte zajímavé muže, Princezno nevěsto,“ zamumlám si pod vousy a vyzunknu skleničku bourbonu, na který jsem se před chvílí rozhodl přejít.

Princ Rolex jí něco pošeptá a dotkne se jejích vlasů. Ona se zvedne ze stoličky a klopýtne, přičemž dopadne svým zadkem mezi moje roztažené nohy. Použije moje stehna jako oporu, zatímco se jí podaří najít ztracenou rovnováhu a se zařatými pěstmi se obrátí čelem k němu.

Závoj má přehozený přes rameno a já se zadívám na hluboký výstřih jejích šatů na zádech. Nejsou to jedny z těch levných nadýchaných šatů – rozhodně ne, tyhle jsou hedvábné, obepínají její křivky a třpytí se flitry a pravými perlami. Řekla, že to není žádný kostým, a já teď vím, že měla pravdu. Jsou to opravdický zatracený svatební šaty.

Na zádech, od jedné lopatky ke druhé, má tetování s motivem růžových a modrých růží. Je tam i nějaký nápis a já zaostřím zrak a snažím se ho přečíst, ale nedaří se mi to.

Slyším, jak zamumlá zřetelné „Ne“ směrem k Princovi Rolexovi, a pak dodá: „Drž se ode mě dál, úchyle.“

Pořád jí zírám přes rameno, zatímco on na mi mžourá přivřenýma očima. Probouzí se ve mně výbušná stránka mojí povahy, držím se však zpátky a čekám, jak se to vyvine.

„Ale no tak, zlato. Přestaň si hrát na nedobytnou,“ opáčí Princ Rolex. „Já mám všechno, co potřebuješ. Pojďme spolu vyzkoušet ten doktorskej pokoj.“ Přejejde jí rukou po hrudi a štípne ji do jedné bradavky. „Potřebuješ vyšetření prsou. Důkladný.“

„Nemám zájem,“ odsekne Princezna nevěsta. „Kolikrát to ještě potřebuješ slyšet?“

Chytne ji za ruku a ona se mu vytrhne.

„Hele, chlape. Řekla ti ne,“ zvolám ostře, ale on je tak soustředěný na ni, že mě neslyší. Nebo mě ignoruje.

Položí jí svou tlustou ruku na rameno a zmáčkne tak, až dívka vykřikne a snaží se mu vytrhnout. Zachytím ji a obejmou ji kolem pasu. Opatrně si ji přitáhnou k sobě. Je strašně lehoučká, jako by skoro nic nevážila.

Stačí mi jediný pohled na rudý otisk po jeho prstech na jejím rameni a probudí se ve mně spravedlivý hněv. Rukama ho strčím do hrudníku a on se zapotácí, ztratí půdu pod nohama a padá na zadek. „Dáma ti jasně řekla, že nemá zájem. Takový jsou pravidla. Vypadni odsud, kurva.“

Několik hostů se zalekne mého hrubého hlasu a ustoupí, zatímco já hledám očima někoho z personálu. Když nikoho nevidím, zakleju. Tak fajn. Vyhodím ho sám, i kdybych ho měl odtáhnout po zemi.

„Kdo si sakra myslíš, že seš?“ rozkřikne se na mě Princ Rolex, když znovu získá rovnováhu a postaví se. Ale jakmile se mi pořádně podívá do obličeje, ucouvne. Víím, co tam vidí. Tvář mého otce. Blesky v očích. Pevně sevřené čelisti. Zaťaté pěsti.

„Neměl jsi na ni sahat, kreténe. Překročil jsi hranici...“

Něco zamumlá, ale pak se rozběhne pryč a vráží přitom do lidí. Vyrázím za ním...

„Počkej!“ zvolá ženský hlas. „Nech ho být. Prosím!“

Trhnu sebou, jako bych byl uvázaný na provázcích, za které někdo zatahal. Ten hlas vyšel z úst Princezny nevěsty. V čelisti mi zacuká. Ovládej se, člověče, ovládej se. Zhluboka se nadechnu a počítám do deseti, pak do dvaceti.

Princ Rolex je násilnickej kokot, kterej si myslí, že je v pořádku ubližovat ženám.

Jako můj otec.

Poprvé jsem byl svědkem jeho vzteku, když mi bylo pět. Byl jsem tehdy poprvé v zoologické zahradě a nemohl jsem se dočkat, až mámě povyprávím, jak jsem si pohladil žirafu. Vešel jsem do kuchyně a otec ji tam přitiskl ke zdi a dal jí facku. Později mě našla pod postelí a tvrdila mi, že je všechno v pořádku, že ho nade všechno miluje a že já jsem její sluníčko, které se pořád musí usmívat...

Kurva. Nebudu na to teď myslet.

Poškrábu se na hlavě. Jsem v pohodě, to už je dávná minulost.

Podlý hlas mého otce mi však v hlavě našeptává: *Jsi stejný jako já, chlapče. Máš v sobě plno vzteku.*

Nemám! Zaženu tu myšlenku a prohlížím si dívku, která stojí vedle mě. Pátrám na jejím těle po nějakém zranění. Sundám si sako a přehodím jí ho přes ramena. „Jsi v pořádku?“

Těžce polkne. „Jo.“

Než si stačíme říct cokoliv dalšího, přichází obsluha. Předám tomu muži informace a pak mu řeknu, že odvádějí špatnou práci. Zakroučí hlavou a odejde vyhledat Prince Rolexe.

Soustředím se zase na dívku a snažím se potlačit vztek. Je drobná a křehká, i v botách na vysokých podpatcích může měřit asi sto šedesát pět centimetrů, její hlava mi sotva dosahuje k hrudi.

Přešlápne z nohy na nohu. „Jen jsem ho pozdravila – *jednou*. Pak se kolem mě pokoušel tančit, ne *se mnou*, protože to jsem mu nedovolila. Ale to mu bylo úplně jedno, ani v nejmenším ho to neodradilo, jednoduše si usmyslel, že po něm jedu, protože je neodolatelnější. Snažila jsem se ho odradit – hledala jsem svoji kamarádku, jenže...“ Hlas se jí zlomí.

„Nemusíš mi nic vysvětlovat. Nebyla to tvoje chyba. Já jen doufám, že už ho vyrazili.“

Zatne pěsti. „Začal být agresivní. Chceš vědět proč?“

Čekal jsem spíš dámu v nesnázích, ale... „Pověz mi to.“

Nadechne se, a když začne mluvit, mává u toho ukazovákem. „Protože je to ten typ chlapa, co se začne cítit jak kastrát, když ho žena odmítne.“

„Hmm. Ať shnije v pekle, parchant jeden.“

Ramena jí poklesnou a pak se tiše zasměje. „Líbíš se mi, je s tebou zábava. Myslím, že jsem tě předtím nazvala úchylem. Hups. Byl jsi to ty? Řekla bych, že jo, protože si pamatuju tvoji masku. Promiň. Snažila jsem se před ním utéct, ale pak jsem narazila do tebe a polila tě tequilou...“ Našpulí buclaté rty.

Odvedu ji zpátky k baru. „Jsem si jistej, že tequila je lepší než dost. Můžu tě pozvat?“

Říká, že už je jí teplo, a s díky mi vrací moje sako. Pak se vyhoupne na stoličku a opře se rukama o barový pult. „Nejdřív si dám vodu. Mám takový pravidlo, že každou hodinu musím vypít plnou sklenici vody.“

„Copak? Míváš špatnou kocovinu?“

„To ani ne, ale trpím na migrény.“

Usadím se na své místo a objednáám nám oběma u barmana vodu.

„Nejspíš tam budeš mít modřinu,“ podotknu a zírám na její rameno, zatímco se mi ruce samy od sebe sevřou do pěstí.

Pokrčí rameny. „Už jsem zažila horší věci. Ale ty ses zachoval úžasně. Seš pravej gentleman a ochránce, a neříkám to jenom proto, že jsem možná trochu piclá. Moc ti děkuju – máš úžasný svaly a vypadáš vážně sexy. Jejda, to jsem neměla říkat. Mimochodem, pokud jsi mě předtím viděl brečet, nikomu to neříkej. Já nikdy nebrečím. Fakt ne. Jasně, slzely mi oči, ale to je alergie.“ Ohlédne se na taneční parket a zamračí se. „Zatraceně. To je lež. Brečela jsem, protože ten hloupej dýdžej pustil ‚All of Me‘.“

„Nech mě hádat. Svatební píseň, kterou sis vybrala pro svůj velký den?“

Otočí se ke mně a její růžová ústa se rozestoupí jako rozvíjející se okvětní lístky. Lícni kosti má vysoké, havraní vlasy husté a dlouhé až do půli zad. Tvar jejího obličejje je dokonalý, ve tvaru srdce.

„Jak to víš?“

„Máš na sobě opravdický svatební šaty a brečela jsi. Dneska měl být tvůj svatební den? Sešlo z toho?“

„Štve mě, že jsem tak čitelná. Takže jo, dneska měl být ten velkej den.“ Trochu zavravorá na stoličce a já ji zachytím.

„Držím tě.“

„Díky.“ Z hrudi se jí vydere dlouhý výdech a pak si začne pohrávat s medailonkem na krku. Při pohledu na něj svraštím čelo. Silný řetízek, hranatý design, rytina ptáka na přední straně. Něco mi to připomíná...

„Kašlu na svýho ex, podváděl mě,“ prohlásí a vyrazí mi tím dech. „To ty jsi zahnal toho draka v lesklých slipech. Jsi můj rytíř v zářivý zbroji.“ Přečte si mou jmenovku a zatleská rukama. „Potřebujeme nový začátek. Klapka: Princezna nevěsta potká Hráče. Nemravný noční příběh odehrávající se na maškarním plese. Připravenej?“

Zasměju se. „Jasně.“

Poděpře si rukou bradu a usměje se. „Ahoj, fešáku. Pěkná maska. Líbí se mi ty peřička. Moc ti to sluší. Chodíš sem často?“

„Jsem tady dnes poprvý, jsem tu jen jako host a tu škrabošku mi vybrali kámoši.“ Natáhnu k ní ruku a ona ji nesměle přijme. Když se naše prsty dotknou, nedokážu se ubránit zachvění. „Těší mě. Tak co tady vlastně děláš, Princezno nevěsto?“

„Hm, chtěla jsem, aby tenhle večer byl anonymní, takže...“

To je holka podle mýho gusta. „Asi jsem se na to neměl ptát, ale můžeme jeden druhému dávat otázky a hádat,“ nabídnu jí. „A nemusíme si potvrzovat, jestli je to pravda. Mohla by to být zábava. Chceš si se mnou zahrát?“

Otočí se na židličce čelem ke mně, nohy má teď mezi mými stehny. „Ano, jsem velmi kreativní.“

A sexy.

Přejíždím očima po jejím výstřihu. Její kůže se třpytí nějakými flitry, což ještě víc zvýrazňuje jemnou pokožku v jejím dekoltu. Ňadra má drobná, tak akorát,

aby se mi vešla do dlaně. Zajímalo by mě, jestli jsou její bradavky stejně rudé jako její rty.

Jeden krok za druhým, Tucku.

Nejdřív si zaflirtuj. Pak si zašukáš.

„Fajn. Napřed si dáme zahřívací kolo a využijeme tady přítomný lidi,“ prohlásím.

„Rozumím. Budeme o nich říkat věci, co si myslíme, že jsou pravda. Tak začni.“

Rozhlédnu se po místnosti a můj pohled spočine na Deaconovi se Sněhurkou. Ti dva už přestali tančit a vrátili se do klubové části.

„Ten kluk ne,“ řekne Princezna nevěsta, když sleduje můj pohled. „Ta holka.“

Chvilí si prohlížím Sněhurku. Vyzařuje z ní sebejistota, zdání moci. „Hmm, je to manažerka, která se využívá v sexuálních úchylkách. Miluje pobyt na pláži, jazz a dýňový latté.“

Zahihňá se. Trochu jsem si to usnadnil, protože která holka nemá ráda pláž, jazz a módní kafe?

„Tak fajn, teď to zkus ty,“ vybídnu ji.

Prohlíží si Sněhurku, zatímco já si prohlížím *ji*. Když do mě předtím vrazila, neměl jsem čas ocenit její krásu. Není to ten druh jemné a sladké krásy, které mě obvykle zaujmou. Tahle dívka je až oslnivě nádherná.

Cítím mravenčení po celém těle. Tahle dívka mě až nadpozemsky přitahuje.

Možná je to tím kontrastem jejich tmavých vlasů s bílou škraboškou a bílými šaty. Možná je to tím ohněm, který z ní vyzařuje. Možná je to skutečností, že i když nevidím celý její obličej, je snadné si představit, jak je krásná.

Anebo jsem opilej, jak zákon káže.

Kolem mě se vznáší její vůně, která mi připomíná zralé broskve z jihu. Zatoužím zanořit nos do jejího

krku, ale zatím se jen dívám na elegantní linii jejího hrdla, ladnou křivku jejích ramen a štíhlý pas. Představuju si, jak leží nahá na mé posteli a její vlasy barvy půlnoci se rozlévají po bílém prostěradle.

Pravda je, že jsem neměl sex od té doby, co jsem se před několika měsíci rozešel s jednou dívkou, a jelikož začala fotbalová sezona, neměl jsem moc času na seznamování. Jsem hladový po něčem (nebo někom), co by odvedlo mou pozornost od cementového bloku na mé hrudi. Většinu dní jsem schopný tu tíži ignorovat, jenže moje narozeniny mi připomněly všechno špatné v mém životě.

Záhadná kráska si poklepe na bradu. „Sněhurka je prvotřídní call girl, která má deníček bonzáček na každého, kdo jí kdy zkřížil cestu. S každým záznamem spřádá plány na pomstu, a je to ten typ holky, která vždycky dosáhne svých cílů. Je vyhořelá, ale touží se zamilovat.“

„Hezký. Vyhrála jsi.“ Připíjím jí a pak nám objednáвам panáky tequily. Pro každého rovnou tři. Hodíme je do sebe všechny naráz a pak vycucneme limetky.

„Tak fajn. Teď je řada na mně, abych někoho vybrala.“ Její pohled se zastaví na Jasperovi. Sedí u bazénu s nohama ve vodě a polonahá Popelka mu masíruje ramena, zatímco její dvojče mu v bazénu masíruje chodidla. „Ten namyšlený blondák.“

Zacukají mi koutky úst. „Perfektní.“

„Na střední škole byl zápasník, ale teď prodává boty. Využívá sociální sítě k vyhledávání žen, které milují mikropenisy.“

Vyprsknu smíchy. Jasper má skutečně smlouvu s firmou zabývající se prodejem tenisek.

Usměje se. „Hráči, máš moc hezký smích.“

„Vážně?“

Její hlas zněží. „Ještě jednou ti děkuju. Zachoval ses úžasně.“

Cítím rozpaky. Vždyť to celé začalo jako sázka. Pochybuj, že bych si jí všiml, kdyby do mě nevrátila.

Zatají se mi dech, když si opře hlavu o mé rameno a její modré oči barvy oceánu vyzařují důvěru.

„Fajn, tak teď ty,“ zašeptá a chytne mě za ruku. „Počkej! Můžu se tě dotýkat? Panebože, zapoměla jsem se zeptat!“

Privřu oči. „Jo. A můžu se dotýkat já tebe?“

„Prosím,“ zašeptá.

Odtrhnu od ní oči a podívám se na Jaspera, který zničehonic zapiští a začne se svíjet smíchy, když ho dívka masírující mu chodidla polechtá. „Je to sportovec. Myslím, že hraje bowling.“ Nesnáší bowling.

„Hm, tak to nevím. Ale evidentně žije v tělocvičně...“

„Ještě jsem neskončil, krásko.“

Teatrálně mávne rukou. „Prosím pokračujte, pane...“

„Je to ten typ člověka, kterej se cpe jídlem v posteli. Klidně si tam dá sušenky, krekry i popcorn a vůbec mu nevadí, že potom spí v hromadě drobků.“ Nějakou dobu u mě bydlel a tohle je pravda pravdoucí. Jídlo mu padá od pusy, když mluví, a všude po sobě nechává odpadky.

Zachichotá se. „Ty nikdy nejíš v posteli?“

„Jídlo patří do kuchyně.“ Blýsknu po ní úsměvem. „A taky je pyšnej na svůj penis. Dokonce mu dal jméno.“

„Jaký?“

„Amor. Protože každá holka, která pozná jeho šíp, se prý zamiluje.“

„Vyhrál jsi!“ zvolá a rozesměje se.

Její smích je jako zásah miliardy voltů. Líbí se mi její rty. Její emotivní oči. Prsty sleduju křivku její tvá-

ře a hrdla a přesunu se až k hrudníku. Zastavím se u výstřihu, hladím jeho obrys. „Jsi krásná.“

Sklouzne ze sedačky, postaví se mezi moje nohy a obtočí mi ruce kolem krku. „Děkuju ti, můj princí.“

„Není zač, má princezno,“ řeknu chraplavým hlasem, když se její ňadra přitisknou na mou hrud’.

„Jsi hříšný a zkažený princ?“ zašeptá, když mi uvolní vlasy z drdolu a vtiskne mi něžný polibek na linii čelisti.

Z hrdla se mi vydere hluboký, primitivní zvuk. „Hm, moc.“

„To je dobře.“ Zatahá mě za šedou kravatu a pak mi ji pomalu sundá. Přejíždí prsty přes hedvábí, přiblíží si ji k nosu a pak si ji zastrčí do živůtku. „Můj suvenýr.“

„Jestli si ji chceš nechat, já taky něco chci.“

„Já jsem tvůj suvenýr.“

Krev se mi při jejích slovech začíná vařit a stěží se dokážu ovládat, když mi rozepne horní knoflíček na košili a pak další. U třetího se zastaví a rozhrne látku. Když mě políbí na citlivé místo, kde jsem měl vykloubené rameno, polije mě horko.

„Teď zkus hádat, kdo jsem já.“ Podívá se mi do očí.

Zamrkám, protože se ze všech sil musím soustředit, abych dokázal myšlenky na sex přeorientovat k našemu předchozímu rozhovoru. „Jsi chytrá. Tvoje povolání má pravděpodobně něco společného s uměním. Nosíš medailonek s fotkou někoho, koho jsi ztratila.“ Odmlčím se a myslím na její tetování s ohnutým křídlem. Přejedu prsty po zažloutlé modřině na její paži. *Už jsem zažila horší věci*, řekla mi. „Někdo ti ublížil, a jestli mi prozradíš, kdo to byl, postarám se, aby se to už nikdy nestalo.“

Vzduch kolem nás zhoustne, když se naše pohledy setkají. Pak se podívá jinam.

Něžně ji pohladím po tváři. „Hej. To jsem asi neměl říkat, nic o tobě nevím.“

Její husté černé řasy se zachvějí. „Možná je to tím, že se neznáme. Právě proto máš pocit, že můžeš říkat takové věci. Můžeme si svěřit svoje tajemství a zítra na to zapomenout.“

„Takže jsem měl pravdu?“ Začne se ve mně probouzet ochranářský alfa samec.

„Teď už mi nikdo neublíží,“ zamumlá. „Změnila jsem se, jsem teď jiná, silnější.“

„Moje malá statečná princezna.“ Sundám jí z hlavy závoj a rozprostřu husté vlasy po jejích ramenou. Když uchopím její obličej do svých dlaní, instinktivně se ke mně nakloní. Políbí mou dlaň a v mém těle se probudí spalující chtíč, který se ve mně hromadil od té chvíle, kdy mi vklouzla mezi nohy.

Dotknu se palcem jejího spodního rtu. V duchu si představuju, jak můj pták vklouzává mezi ty smyslné okvětní lístky.

„Teď ty.“

3. kapitola

TUCK

Prohlíží si mě svýma bleděmodrýma očima, od bujné kšticce pod kšiltovkou až po drahé kožené mokasíny. Uchopí moje ruce do svých, dotkne se mých mozolů a pak přejeđe ukazováčkem od špičky mého prostředníčku až k zápěstí. Rozepne mi černý kožený náramek, který nosím, a pohladí rozeklané jizvy na spodní straně zápěstí. Pak skloní hlavu a políbí je.

Je to jen letmý dotek rtů, já však přesto zasténám.

Zvedne hlavu a podívá se mi do očí. „Pracuješ rukama. Možná jsi truhlář nebo vlastníš stavební firmu, úspěšnou, soudě podle tvého obleku. Na prsteníčku nemáš vybledlou linku, takže nejsi ženatý. Jsi fyzicky zdatný člověk a není ti proti srsti poprat se, pokud je to potřeba.“ Znovu se mi podívá do očí, proplete svoje prsty s mými a kouše se do spodního rtu. Netuším, co si myslí, ale...

„Co je?“ zeptám se tiše, protože cítím její váhání.

Přitiskne naše masky k sobě, nos na nos, a upřeně se na mě zadívá. „Máš ty nejúžasnější oči, zelený se žlutými jiskřičkami. Tygří oči. Vidím v nich temnou stránku.“